

ЧАРЛС БУКОВСКИ

ИЗГЪРБЕНАТА ХВАТКА НА

БЯЛОТО КУЧЕ

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Хенри взе възглавницата, намести я зад гърба си и зачака. Луиз влезе с препечените филийки, мармалада и кафето. Филийките бяха намазани с масло.

— Сигурен ли си, че не искаш две рохко сварени яйца? — попита тя.

— Не, не, това е достатъчно.

— Би трябвало да изядеш и две яйца.

— Е, добре тогава.

Луиз излезе от спалнята. Той вече бе ставал веднъж от леглото, за да отиде до тоалетната и бе видял, че дрехите му са окачени. Нещо, което Лита никога не би направила. А и Луиз беше перфектна в чукането. И нямаше деца. Харесваше му начина, по който тя вършеше нещата — нежно, внимателно. Докато Лита вечно беше в нападение, цялата само остри, неизгладени ръбове. Когато Луиз се върна с яйцата, той я попита: — Защо стана?

— Кое?

— Ами ти дори си обелила яйцата. Искях да кажа, защо съпругът ти се разведе с теб?

— О, почакай — каза тя — кафето ври! — и се спусна към кухнята.

С нея той можеше да слуша класическа музика. Тя свиреше и на пиано. Имаше книги: „Кръвожадният бог“ от Алварес, „Животът на Пикасо“, Е.Б. Уайт, Е.Е. Къмингс, Т.С. Елиът, Паунд, Ибсен и т.н. и т.н. Имаше дори девет от неговите *собствени* книги. И може би това беше най-хубавото.

Луиз се върна и се пхна в леглото, постави чинията със закуската в скута си. — А какво не потръгна в *твоя* брак?

— Кой от тях? Имах пет!

— Последният. С Лита.

— О! Ами Лита смяташе, че не се случва нищо, освен когато самата тя не бе в *движение*. Обичаше танци и партита, целият ѝ живот се въртеше около танците и партитата. Обичаше това, което наричаше „да се разгорещява“. А то означаваше мъже. Твърдеше, че аз съм ограничавал „разгорещяванията“ ѝ. Казваше, че съм ревнив.

— Ти ограничаваше ли я?

— Предполагам, че да, но се стараех да не го правя. По време на последното парти аз излязох в задния двор с бирата си и я оставих да

прави каквото си иска. Там беше пълно с мъже и аз я чувах, как крещи отвътре: „Йеехуу! Йеехуу! Йеехуу!“ Предполагам, че тя просто си беше кънтри-момиче по душа.

— Ти си можел също да се включваш в танците.

— Сигурно. Понякога го правех. Но те надуват стереото толкова силно, че човек не може да мисли. Затова излязох вън на двора. По едно време се върнах за бира и я видях с един тип, как се целуват под стълбището. Излязох пак, за да ги оставя да свършат, после отново се върнах за бирата си. Беше тъмно, но той ми заприлича на един приятел и по-късно го попитах какво е правил там под стълбите.

— Тя обичаше ли те?

— Казваше, че ме обича.

— Знаеш ли, целуването и танците не са чак толкова лоши неща.

— Сигурно не. Но да можеше да я видиш само! Тя танцуваше по такъв начин, като че ли принасяше себе си в жертва. Готова за изнасилване. Действаше много ефикасно. Мъжете страшно си падаха по това. Тя беше 35-годишна и имаше две деца.

— Не е разбирала, че ти се чувстваш самотен. Мъжете са устроени по по-различен начин.

— Тя никога не се опита да разбере как съм устроен. Както казах, освен когато бе в движение, или „разгорещена“, тя не смяташе, че нещо се случва. Отегчаваше се във всички други случаи. „О, това ме отегчава, това също ме отегчава... Да закусвам с теб ме отегчава, да те гледам как пишеш ме отегчава... Аз имам нужда от предизвикателства“.

— Това не изглежда съвсем неправилно.

— Сигурно не. Обаче знаеш ли, само отегчителните хора се отегчават. На тях им се налага сами да се подбутват с остена непрекъснато, за да могат да се чувстват живи.

— Както например е с твоето пиене?

— Да, както е с моето пиене. Аз също не мога да погледна живота право в лицето.

— И този ли ви беше целият проблем?

— Не, тя беше нимфоманка, но аз в началото не знаех. Твърдеше, че сексуално я задоволявам, но се съмнявам, че съм задоволявал и духовната ѝ нимфомания. Беше втората нимфоманка в живота ми. Имаше и добри качества, като се изключи това, но нимфоманията ѝ ме

караше да се смуцавам. Смуцаваше както мен, така и приятелите ми. Те ме отвещаха настрани и ми казваха: „Какво, по дяволите, ѝ става?“ А аз казвах; „Нищо, тя е просто едно кънтри-момиче“.

— Тя такава ли беше?

— Да. Но другата част у нея бе смуцаваща.

— Още малко препечени филийки?

— Не, достатъчно.

— Кое беше смуцаващо?

— Поведението ѝ. Когато в стаята имаше и друг мъж, тя сядаше възможно най-близо до него. Когато той например се наведеше, за да загаси цигарата си в пепелника на пода, тя се навеждаше също. Ако той например обърнеше глава, за да погледне нещо, тя също обръщаше главата си.

— Случайни съвпадения ли бяха?

— В началото си мислех така. Но ставаше прекалено често. Мъжът например ставаше да крачи из стаята, тя тръгваше след него. После, когато той тръгваше обратно към мястото си, тя вървеше плътно до него. Тези случайности станаха непрекъснати и безбройни и, както вече казах, започнаха да смуцават приятелите ми и мен. И въпреки това, аз съм убеден, че тя не осъзнаваше какво прави, че всичко идваше някъде от подсъзнанието ѝ.

— Когато бях момиче, в квартала ни живееше една жена с 15-годишна дъщеря. Дъщерята беше неконтролируема. Майката я пращаше да купи хляб, а малката се връщаше осем часа по-късно с хляба, но след като се е изчукала с шест мъже междуременно.

— Ами според мен, майката е трябвало сама да меси и пече хляба си.

— Сигурно. Но това момиче нямаше спирачки. Когато видеше някой мъж, цялата започваше да се тресе. Накрая майката се принуди да я заведе да я стерилизират.

— Това законно ли е да се прави?

— Да, но трябва да се мине през цял куп юридически процедури. С нея не можеше да се постъпи по друг начин. Иначе цял живот трябваше да ходи бременна.

— Ти имаш ли нещо против танците? — продължи след малко Луиз.

— Повечето хора танцуват от радост или за това, че се чувстват добре. С нейните танци тя прекрачваше в мръсни области. Един от любимите ѝ танци беше „Изгърбената хватка на бялото куче“. Някой от типовете наоколо увиваше двете си бедра около нейното бедро и започваше да я клати като куче-мъжкар в жегата. Друг от любимите ѝ беше „Танцът на пияницата“. Тя и партньорът ѝ свършваха на пода, търкаляйки се един върху друг.

— Тя казваше, че я ревнуваш от танците ѝ?

— Това беше думата, която използваше най-често: ревност.

— И аз обичах да танцувам, когато бях в гимназията.

— Така ли? Виж, благодаря за закуската.

— Няма защо. В гимназията си имах партньор. Двамата бяхме най-добрата танцова двойка в училището. Той имаше три ташака и тогава си мислех, че това е признак на мъжественост.

— Три ташака?

— Да, три ташака. Както и да е, ние наистина умеехме да танцуваме. Аз му давах знак, докосвайки китката му и двамата веднага скачахме и се превъртахме във въздуха много високо, след което се приземявахме здраво на краката си. Веднъж танцувахме и аз докоснах китката му, скочих и се превъртах, но не паднах на краката си. Приземих се на пода по задник. Той закри устата си с ръка, впери поглед в мен и каза: „О, небеса!“ — след което си отиде. Не ми помогна да се изправа. Оказа се хомосексуалист. Повече никога не танцувахме.

— Ти имаш ли нещо против хомосексуалистите с по три ташака?

— Не, но вече никога не танцувахме заедно.

— Лита, тя беше наистина като умопомрачена по танците. Влизаше в непознати барове и молеше мъжете да танцуват с нея. Разбира се, те не ѝ отказваха. Мислеха си, че тя е лесна плячка за леглото. Не знам дали всъщност се чукаше или не. Предполагам, че понякога го правеше. Проблемът с мъжете, които танцуват или висят по баровете е, че нивото им на възприемане на околния свят може да се постави в паралел с това на кучешката тения.

— Как разбра това?

— Увеличат се по ритуала.

— Какъв ритуал?

— Ритуала на погрешно насочената енергия.

Хенри стана и започна да се облича. — Детенце, аз трябва да тръгвам.

— Защо?

— Просто трябва да поработя. Предполага се, че съм писател, нали?

— Довечера по телевизията има пиеса от Ибсен. В 8.30. Ще дойдеш ли?

— Разбира се. Оставих онази половинлитрова бутилка със скоч. Не я изпивай цялата.

Хенри се облече, слезе по стълбите, качи се в колата си и се върна в къщи при пишещата си машина. Вторият етаж отзад. Всеки ден докато пишеше, жената отдолу блъскаше с дръжката на метлата си по тавана. И в писането му му създаваха проблеми, винаги бе трябвало да се бори с проблеми. *Изгърбената хватка на бялото куче...*

Луис позвъни в 5.30 вечерта. Бе се черпила с уискито. Пияна беше. Заваляше думите си. Приказваше несвързано. Тя, читателката на Томас Чатъртон и Д.Х. Лорънс. Читателката на девет от неговите собствени книги.

— Хенри?

— Да?

— О, случи се нещо прекрасно!

— Да?

— Онова черно момче дойде да ме види. Той е *красив*! Той е по-красив от теб...

— Разбира се.

— ... по-красив от теб и мен.

— Да.

— Той ме възбуди толкова много! На път съм да откача!

— Да.

— И ти нямаш нищо против?

— Не.

— Знаеш ли как прекарахме следобеда?

— Не.

— Като четохме *твоите стихотворения*!

— О?

— И знаеш ли какво каза той?

— Не.

— Каза, че стихотворенията ти са *велики*!

— Това е хубаво.

— Слушай, той така ме *възбуди*! Сега не зная как да се оправя. Ти няма ли да дойдеш? Сега? Искам да те видя сега...

— Луиз, работя...

— Слушай, ти нали нямаш нищо против чернокожите мъже?

— Не.

— Познавам това момче от десет години. Той работеше за мен, когато бях богата.

— Искаш да кажеш, когато все още беше с богатия си съпруг.

— Ще те видя ли по-късно? Ибсен започва в 8.30.

— Ще ти се обадя да ти кажа.

— Защо му трябваше на онова копеле да идва! Бях си добре, а той взе, че дойде. Исусе Христе! Толкова съм възбудена, че трябва да те видя. Направо ще откача. Той беше толкова *красив*!

— Аз работя, Луиз. Думата, намесена в случая, е „наем“. Опитай се да разбереш.

Луиз затвори. Обади му се пак в 8.20, за Ибсен. Хенри каза, че още работи. Вярно беше. После започна да пие и просто да си седи на един стол, просто да си седи на стола. В 9.50 на вратата се почука. Беше Бубу Мелцър, рокзвездата номер едно на 1970-та, за момента безработен, живеещ все още от парите на старата си слава. — Здравсти, хлапе — каза Хенри.

Мелцър влезе и седна.

— Човече — каза той, — ти си един красив стар котарак. Не мога да дишам без теб.

— По-кратко, хлапе, котките не са вече на мода, редът на кучетата е сега.

— Нещо ми нашепва, че се нуждаеш от помощ, старче.

— Хлапе, никога не е било иначе.

Хенри отиде в кухнята, намери две бири, отвори ги и се върна в стаята.

— Пак останах без путка, хлапе, което за мен значи, че съм останал без любов. Не разделям тия две неща. Не съм чак толкова умен.

— Никой от нас не е умен, деденце. Ние всички се нуждаем от помощ.

— Даа.

Мелцър извади малка целулоидна тръбичка. Той я наклони внимателно върху масичката за кафе и изтръска две миниатюрни бели петънца.

— Това е кокаин, деденце, *кокаин*...

— А-ха!

Мелцър пхна ръка в джоба си и измъкна една 50-доларова банкнота, нави я стегнато, после я напъха в едната си ноздра. Като притисна с пръст другата си ноздра, той се приведе над едно от белите петънца на масичката и вдиша. След това извади 50-доларовата банкнота, намести я старателно в другата си ноздра и повтори операцията с вдишването на второто петънце.

— Сняг — каза Мелцър.

— Тъкмо навреме — каза Хенри. — Коледа е.

Мелцър изтръска още две бели петънца и подаде петдесетачката. Хенри каза: — Задръж я, аз ще използвам своя собствена. — И той намери банкнота от 1 долар, сви я, смръкна. По веднъж за всяка ноздра.

— Какво мислиш за „Изгърбената хватка на бялото куче“? — попита Хенри.

— Ето, *това* е „Изгърбената хватка на бялото куче“ — отвърна Мелцър и изтръска още две бели петънца.

— Мили Боже — каза Хенри, — не вярвам някога отново да се почувствам отегчен. Ти не се отегчаваш с мен, нали?

— В никакъв случай — каза Мелцър, всмуквайки през петдесетачката с пълни гърди. — Не, деденце, в никакъв случай...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.